BİNBİR ROMAN

Cilt: 9 - Sayı: 206 - 25 Kuruş

23 - Nisan - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

SUZAN.. SENİN HER ŞEYİ LEONA ANLATMAN LÂZIM. BAK SENİ BİR POLİSİN ÖNÜNDE TEHLİKEYE SOKMUŞ BANA ÖYLE GELİYOR Kİ..

AH HAYIR.. BANA SÖYLEDİKLERİNDEN SONRA ONA BU ZEVKİ KATİYEN TATTIRMAM..

İNES LEON'UN NE SÖYLEDİĞİNİ SORDU

MATMAZEL, DEDİ SİZİN PİPİ ADINDA BİR ÇOCUĞUNUZ YOK MU?.. BÖYLE SÖYLERKEN DE BENİ KALBİMDEN VURMUŞ GİBİ GÖRÜNÜYORDU.

HÂLÂ MI BU HİKÂYE? ÖYLEYSE NE DİYE SENİ ARAMAĞA BORALARA KADAR GELDİ?

BİLMEM.. BELKİ SIRF FUAR İÇİN GELMİŞTİR.. BENİ HÂLÂ PİPİNİN ANNESİ SANIYOR. ÜZÜLDÜĞÜM NOKTA BU..

ANA SEN ONU HÂLÂ SEVİYORSUN DEĞİL Mİ?

İŞTE SIRF BUNUN İÇİN BU ŞİDDETE TAHAMMÜL EDEMİYORUM YA.. SEN DE SEVİNCE BUNLARI ANLARSIN. İNSAN SEVDİĞİ ERKEĞE KARŞI ÇOK HAŞİN OLUYOR. BEN DE BU ROLÜ OYNAMAKTA DEVAM EDECEĞİM

YANİ MARTA ROLÜNÜ OYNAMAKTA..

TABİİ.. AZ EVVEL BİR TOKAT ATTIM. BU OYUNA ÖLÜ ÇILDIRINCAYA KADAR DEVAM EDECEĞİM. BU BENİM İNTİKAMIM OLACAK.. BAKALIM İYİLİKLE AF DİLEYECEK Mİ?

ÇOK TUHAFSIN SUZAN.. BEN HEPERKEKLERİN İYİLİK VE TATLILIKLA ELDE EDİLECEKLERİNİ SANIRDIM.

İNSANI SEVDİĞİ ERKEK İÇİN HAYATINI FEDA EDER. AMA HİÇ KENDİSİNDEN ŞÜPHE EDİLMESİNE TAHAMMÜL EDEMEZ

HAKLISIN.. PEKİ ŞİMDİ NE YAPACAKSIN?

224/2

İŞTE BEN DE BUNU SÖYLEMEĞE GELDİM SANA. BİR MÜDDET SENİ GÖRMEĞE GELEMİYECEĞİM. BİR İHTİYACIN OLURSA PANSİYONA TELEFON ET.. BEN GİDİYORUM..

DUR GİDİP SOKAĞA BİR BAKAYIM

BU SIRADA RİTA RUMBA LEONUN OTELİNE GELMİŞTİ.

RİTA! SEN HA!? NASIL OLDU BU İŞ?

BİR KUŞ SENİN BANA İHTİYACIN OLDUĞUNU HABER VERDİ. BEN DE GELDİM. MEMNUN OLMADIN MI?

ŞAKA BİR TARAFA.. VİYANA TİYATROCULARI GREV YAPTILAR. BEN DE KALKTIM BURAYA GELDİM. BEREKET ADRESİNİ BİLİYORDUM

İYİ ETMİŞSİN ÇOK KALACAK MISIN BURADA?

GREVİN BİR HAFTA SÜRECEĞİNİ SÖYLÜYORLAR. GELDİĞİME MEMNUN OLDUN MU? AMA DOĞRU SÖYLE..

TABİİ MEMNUN OLDUM.

206/2

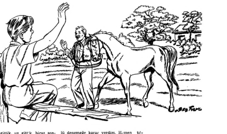
ÖYLEYSE BENİ ÇIKAR NEHİR BOYUNDA BİR YEMEK YİYELİM.

OLUR.. PEKİ..

ARKASI VAR

PRENS

Nakleden : Nibal YEĞİNOBALI

İhtiyar John: «Demek atımı beğendin?» diye sordu. Gözlerim parlıyarak başımı sallayınca, «Şimdi sana bu güzel atı nasıl ele geçirdiğimi anlatayım.»

Ateşin başına oturduk. Yedi yaşındaydım ve ağzından her çıkan lâfı yutarcasına dinliyordum. Bütün söylediklerine de inanıyordum. Zira o zaman şimdikinden de aptaldım. Ötekini artık varın siz tasavvur edin! İhtiyar John kalın kaşlarını kaldırarak;

— «Geçenlerde bir gün içimden bir at sahibi olmak geldi,» diye anlatmağa başladı. «Ama araba çeksin diye değil... Güzel bir at istiyordum, yarışlarda koşacak asil bir hayvan.

«Ballybegan'da at pazarı kurulduğunu işitince hemen gitmeğe karar verdim. Günlük güneşlik bir sabah trene binip yola çıktım. Birkaç istasyon ötede aktarma yaptık. Tekerlek takımı; bir sıra kibrit kutusunu andıran eski bir trene bindik, sarsıla sallana yola düzüldük. Ama Ballybegan'a vardığımız zaman tren, orda hiç istasyon yokmuş gibi geçip gitmez mi?

«Hem şaşırdım hem de öfkeden küplere bindim, ama elimden ne gelirdi ki? Bir dahaki istasyonda durduğumuz zaman hışım gibi kondüktörün karşısına çıktım. Ballybegan'da neden durmadınız? diye sordum. Kondüktör, 'Duramazdık, zira kontrol Packey'in kaynanası istasyonda bekliyordu,' diye cevap verdi. Hem Ballybegan'da senin ne işin var?' 'At pazarına gidip at alacağım,' diye cevap verdim. 'Dünyanın en asil atını istiyorum.' Kondüktör, 'Dünyanın en asil atını almak için Ballybegan'a gitmeğe ne hacet?' dedi. 'Ben sana buracıkta gayet güzel bir at bulurum!'

«Böylece o öne düştü, tarlaların arasında ilerlemeğe başladık. Kontrol Packey, trenin ateşçisi, biletçisi filân da peşimizden geliyorlardı. 'Peki, ya tren ne olacak?' diye sordum. Biletçi, 'Adam sen de tren beklesin biraz' diye cevap verdi.

«Az gittik, uz gittik, biraz sonra bir çiftliğe vardık. Çiftlik binasının önünde dünyanın en güzel ve asil beyaz atı duruyordu. Saf kan arapmış. Hemen âşık oldum ve satın aldım.

İhtiyar John, «İşte benim atımın hikâyesi,» diye ilâve etti. «Beğendin mi?»

Mestolmuş bir şekilde içimi çekerek, «Çok güzel!» dedim.

İhtiyar John, «Ama hepsi bu kadar değil!» dedi. «Geçenlerde atımı bir çingene karısı gördü, derhal tanıdı.»

— «Tanıdı mı? Neden?»

— «Meğer benim at aslında asil ve yüksek bir prensmiş. Onu bir büyücü at kılığına sokmuş. Bir dua okursam bu büyü bozulurmuş. Hattâ kadın bu duayı bile söyledi ama heyecanımdan yarısını unuttum!»

— «Ah, ihtiyar John!» dedim. «İnsan böyle bir şeyi unutur mu?»

— «Oldu işte, evlât!» diye içini çekti. «Şimdi atı nasıl atlıktan çıkarıp prens haline sokacağımı onu bilemiyorum!»

İhtiyar John'un aslında asil bir prens olan bu atı artık gece gündüz düşüncelerimi meşgul ediyordu. Masallarda güzel kızların öpmesi üzerine büyüleri bozularak gene şehzade olan ayılar, canavarlar vardır. Ben de bir kere bu usulü denemeğe karar verdim. Hemen köyün en güzel kızı olan Alison'a gittim ve zavallı ihtiyar John'un güzel kır atını öpsün diye yalvardım. Aksiliğe bakın ki Alison atlardan müthiş korkan, atların yanına bile sokulamıyan bir kızdı. Ne kadar yalvarıp yakardımsa paru etmedi. Nihayet;

— «Bana bak Alison, eğer büyü bozulur da at prens olursa sen de prenses olursun, fena mı?» dedim. Galiba bu nihayet tesir etti. Zira Alison gülerek saçlarımı karıştırdı ve:

— «Pekâlâ küçük, pekâlâ, senin hatırın için prensi de öpelim bakalım,» dedi.

Beraberce ihtiyar John'un ahırına gittik. Kızcağız bütün cesaretini toplayarak Prensi öptü (Zira atın adı artık Prens kalmıştı) ama bir şeycikler olmadı! Hiç bir şey olmadı!

Üzüntümden gözüme uyku girmiyordu. Nihayet ihtiyar John'a,

— «Kuzum hiç olmazsa o sihirli duanın yarısını oku,» diye yalvardım. «Belki tesir eder

Ertesi gün tekrar onu görmeğe gittiğim zaman ihtiyar John, «Gördün mü bana yaptığını?» diye sitem etti. «Senin gönlün olsun diye sihirli duanın yarısını okudum, güzel kır atım prens olmak şöyle dursun, alelâde bir katır oldu çıktı!»

Sahiden de Prensin ahırında uzun kulaklı bir katır duruyordu. Çektiğim vicdan azabını tasavvur edemezsiniz. Sebebiyet vermiş olduğum bu felâketin acısını telâfi etmek için artık ihtiyar John'un kulu kölesi oldum. Altı aya yakın bir zaman zarfında bütün boş vakitlerimi ona hizmet etmekle geçirdim. O ocağının başında veya güneşte yan gelip yatarken ben mütemadiyen çalışıp didiniyordum.

Nihayet günlerden bir gün işin aslını öğrendim. Artık sekiz yaşındaydım ve gazeteleri okuyabiliyordum. İhtiyar John'un evinde gazetelerden kesilmiş birçok yazılar duruyordu ve bütün bu yazılar John Mc Callum adında birine ait olan Prens isimli şahane bir yarış atının kazandığı yarışlara dairdi. Meğer ihtiyar John Prensi bir yarış atı olarak yetiştirmek üzere göndermiş. At da mevsimin favorisi olup çıkmış!

Bir gün ihtiyar John'u ziyaret ettiğim zaman bana ufak tefek, tığ gibi bir adam tanıştırdı.

— «Prensin jokeyi,» dedi. «Yarışlar hakkında konuşmağa gelmiş!»

Birkaç gün sonra ihtiyar John bana «Hani Prensi öptürdüğün Alison var ya,» dedi.. «Bu sabah da Prensin jokeyini öpüyordu.»

Heyecanla, «Yoksa jokey at mı oldu?» diye sordum.

— «Hayır, eşşoğlu eşşek oldu. Alison'la evlenecek,» diye cevap verdi.

Sahiden de jokeyle Alison evlendiler. Düğünleri pek muhteşem oldu.

Neyse, o başka bahis. Seneler sonra bir yaz tatili leyli mektepten köye döndüğüm zaman Prensi ihtiyar John'un tarlasında gördüm. Şakadan:

— «Nasıl, acaba o sihirli duanın tamamını hatırlıyabilsek Prens şah'den prens olur mu dersin?» diye sordum.

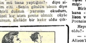
İhtiyar John ciddiyetle, «Duaya hacet yok, benim atım asil bir prens olduğunu kaç defa isbat etti» diye cevap verdi. «Biliyor musun, son yarışında ayağı topal olmuş da gene koşmakta devam etmiş! Onu artık hiç yanımdan ayırmıyacağım!»

Gözlerim yaşararak sustum. İhtiyar John;

— «Dünyayı verseler onu hakiki bir Prense değişmem!» diye ilâve etti.

ŞÜPHE

Nakleden: Vahit Orgun

Kapıya bir omuz vurarak içeri daldı. Karısı odanın ortasında durmuştu; beti benzi kireç gibi idi. Adam, gözleriyle odayı şöyle bir araştırdıktan sonra bağırdı:

— Söyle, o adamı nereye sakladın! Onu öldüreceğim.

— Ne yapsan nafile. Yalan söylemesini beceremiyorsun. Bu kıskançlık numaran çok acemice bir şey. Biliyorum beni sevmiyorsun... Beni hiç vakit sevmedin!...

Karısının bu sözleri, adamın kalbine bıçak gibi saplanmıştı. Sendeledi:

— Niçin böyle diyorsun, dedi. Niçin?

Karısını daima sevmişti. Şimdi bile, aldatıldığından şüphelendiği halde ellâ karısına çılgınca aşıktı. Kadın, latifini bozmaksızın cevap verdi:

— Çünkü sende en ufak bir sevgi izi göremiyorum da ondan. Kıskançlık maskesi altında kalbimi kırmaktan başka bir şey yaptığın yok. Bir gün bile bana tatlı bir söz söylemedin...

Doğru idi. Karısından şüphelenmeğe başladığı günden beri evin tadı kaçmıştı. Karısının kendisine ihanet etmesi ihtimaline bir türlü dayanamıyordu. Adeta inlercesine:

— Yalan söylüyorsun, dedi. Seni sevdiğimi; tanıştığımız ve evlendiğimiz günden beri seni çılgınca sevdiğimi çok iyi biliyorsun.

— Hayır, bilmiyorum... Sende bana karşı en ufak bir sevgi izine rastlamadım.. Ve elân da rastlamıyorum!...

— Sana sevgimi isbat etmem için acaba ne yapmalıyım?

— Benim için acaba dünyayı hiçe sayar mıydın?

— Tabiî.

— Öl desem ölür müydün?

— Şüphesiz. Hiç tereddüt etmeden

— Dört tarafı alevler içinde kalmış bir odada bulunduğum takdirde beni kurtarmak için alevler arasına atılır mıydın?

— Tabii.

— Tabii.., Tabii... Tabii!.. Başka bir şey dediğin yok. Fakat elân olduğun yerden kıpırdamıyorsun... Bu soğuk havada benim aşkım için taraçaya çıkıp şu bir surahi suyu başına döküp iki dakika durabilir misin? Bunu yaptığın takdirde aşkına inanacağım... Evet mi? Pek âlâ hemen taraçaya çıkıp suyu başından aşağı döküp soğukta bekliyeceksin... O zaman ben de sana sandıklara varıncaya kadar her yeri açıp evde hiç bir erkek bulunmadığını göstererek yanıldığını isbat edeceğim.

Adam derhal masasının üzerindeki sürahiyi kapıp taraçaya çıktı. Sürahiyi başına boşaltırken bir gölgenin odadaki gardroptan çıkıp sür'atle sıvıştığını farkedememişti. Şiddetli ayaza rağmen ıslak ıslak taraçada iki üç dakika durduktan sonra, dişlerbi birbirine vura vura içeri girdi ve karısı yanında olduğu halde evde aramadık hiç bir delik bırakmadı. Kimseyi bulamayınca, şüphesinin yersiz olduğuna kanaat getirdi ve başını önüne eğerek:

— Affet beni, karıcığım, dedi. Senden şüphelendiğim için beni affet!

Herşeyin yolunda gittiğine sevinen kadın, büyük bir sevinçle kocasının boynuna sarılırken:

— Affediyorum; dedi.

ATEŞ SİPAHİ

yazan: Rebia Şakir

Tarihî Roman : 30

Yarabbi!... Bu kadın yoksa bir şeytan mıydı?. Bu kadının kuvveti ne idi?... Neden böyle her istediğini yaptırıyor, genç ve cesur bir sipahiye nasıl böyle hâkim oluyordu?... Bu kadın bir sihirbaz mı, bir büyücü mu, bir fevkalbeşer mahlûk muydu?...

Kadın, süslü halılarla döşeli minderin yanına çökerek, gözlerini genç adamın gözlerine dikti:

— Sen harikulâde bir erkeksin! dedi...

Dağlar delisi şuursuz gibiydi... Hiçbir şey anlamıyor veya anlıyor da mânanın kuvvetini tayin edemiyordu.

Kadın devam etti:

— Sen buraya gelen erkeklerin en kuvvetlisisin!... Sen bambaşka bir adamsın anlıyor musun?... Sen benim hoşuma gidiyorsun... Ama çok... Ben ömrümde ilk defa sana ehemmiyet veriyorum, anlıyor musun?... Eğer söz verirsen, bana söz versen ki...

Kadının sesinin perdesini yavaşlatmıştı... Birden bire elini genç adamın dizine bastırarak:

— Yüzüme bak! dedi...

minderin yanına çökerek, gözlerini genç kadının yüzüne dikti .Kadın birdenbire başını çevirerek etrafa baktı ve taş odanın nihayetindeki geniş bir delikte bir çift siyah ve parlak kadın gözü gördü.

Ne oluyordu?... Bu kadın ne yapmak istiyordu?

Genç ve dilber kadın, sesini şakrak bir kuş gibi çınlatarak keskin bir kahkaha attı:

— Yüzüme bakıyor musun genç adam?. Dikkatle bakarak... Başını başıma yaklaştır... Hah, öyle... Mükemmel... Şimdi bana itaat edeceksin... Her dediğimi aynen yapacaksın anladın mı?

— ....

— Anladın mı, cevap ver?...

— Anladım...

Kadın gözlerini süzerek uzandı ve bir fısıltı halindeki sesiyle mırıldandı:

— Öp beni! dedi...

Dağlar delisi, uğuldayan kafasına bir şimşek tesiri yapa bu emri dinlemek istemiyordu... Fakat ah bu kadının kor gibi gözleri... Ah bu kadının kuvveti, sihiri ve cazibesi...

Kadın ayni emri, bu defa daha keskin olarak tekrar etti.

— Beni öp diyorum! dedi...

Dağlar delisi ölümle hayat arasında, fettan bir şeytan gibi dikilen, bu dilber kadına doğru uzandı ve dudaklarını, onun kızıl ve kalın dudaklarına değdirdi...

Birdenbire orada keskin bir çığlık kopmuştu... Nereden çıktıktıkları, nasıl çıktıkları belli olmayan beş altı siyahlı kadın, hep birden üşüşerek genç adamı kıskıvrak yakaladılar ve sevinçle gülüştüler...

Dağlar delisi ne olduğunun farkında bile değildi... Bu çığlıklarla kafası karışıvermiş ve sersemlikten kurtuluvermişti.

Silkinmek ve kurtulmak isterken, ayaklarına kalın bir ip bağlandı ve bir silkişte genç adamı yere yuvarladılar...

Siyahlı kadınlardan biri, kraliçeye dönerek güldü:

— Artık mahkûmdur değil mi Ege? dedi...

Güzel ve dilber kadın, başını sallayarak:

— Evet diye cevap verdi... Evet mahkûmdur. Yarın toplantı yapılsın... Bu adam da belâsını bulmalıdır!

Ve sonra güzel bir sıçrayışla ayağa kalktı:

— Bunu bu gece burada bırakınız! Yarın gün doğumundan sonra beni haberdar ediniz!...

Siyahlı kadınlar, hafifçe eğilerek kraliçeyi selâmladılar ve ona yol açtılar...

Bu tek göğüslü, esrarengiz mezhep kadınları, kraliçelerile birlikte, kapıdan çıkıp kayboldular...

— 6 —

Haydi, Kaçıyoruz!

— Hişt, Süleyman, Süleyman!... Uyansana Süleyman!...

Genç adam kulağı dibinde mırıldanan bu sesle birdenbire gözlerini açtı... Karanlıkta biri, vücudünü sarsarak onu, ismile çağırıyordu. Bu kimdi?

— Süleyman, korkma, benim... Haydi, doğrul... Kalk...

Gecenin zifiri karanlığı, taş odayı, bir mezara çevirmişti. Dört tarafı simsiyahtı... Hiçbir şey görünmüyordu...

Genç adam, bütün hâdiselerin kafasında toplandığını ve hatıralarının gözlerinde bir bir, süratle gelip geçtiğini hissetti ve doğruldu...

Ne oluyordu?... Böyle kıskıvrak bağlandıktan sonra onu kim uyandırıyor, ona kim sesleniyordu?. Yoksa artık, mukadder ölüme, ve cinssizliğe mi götürülecekti?...

Genç adam, vücudünü sarsan eli aradı ve buldu:

— Sen kimsin?.

— Ben, ben... Canım, ben...

Bu ses bir kadın sesiydi... Bu eller bir kadının yumuşak ve sıcak elleri idi. Dağlar delisi meraktan çatlayacaktı. Kalbi heyecanla işliyordu... Hayatında böyle heyecanlı ve çarpıntılı bir gece hiç geçirmemişti...

Kadın birden bire yanından ayrılarak, taş döşemelerde sekti ve hafif bir çakmak kıvılcımından sonra, yağlı bir çıranın dolgun alevi, bütün odayı aydınlattı...

Deli Süleyman, gözlerini uğuşturarak baktı ve hayret etti: Bu mümkün müydü?... Bu kabil miydi?. Bu gelen kadın o olsun?... Buna imkân ve ihtimal verilir miydi?...

Bu kadın buraya niçin gelmişti?. Gecenin bu saatinde, dışarıda çılgın bir yağmur yağarken, zifiri karanlıkta onun burada ne işi vardı?. Yoksa yeni bir şeytanlığa, yeni bir tuzağa mı hazırlanıyordu?.

Genç adam, etlerine batan ipleri kudurmuşçasına koparmak isterken bağırdı:

— Kahbe, benden ne istiyorsın?, Yine ne geldin?.

Kadın, elindeki çırayı, minder duvarlarından birinin halkasına geçirerek geldi ve gözlerini genç adamın yüzünde gezdirdi. Sesi âdeta ağlar gibi idi:

— Seni kurtarmaya geldim!...

— Beni kurtarmağa mı?. Yalan!... Sen iblissin?!... Sen düzenbaz ve sihirbaz bir kadınsın... Haydi, defol buradan... Senin...

Kadın ufacık avucunu genç adamın ağzına kapadı:

— Sus, dedi. Duyacaklar... Bağırma.. Bak yüzüme... Artık gözlerimde bir şey görebiliyor musun? ... Dur, evvelâ şu iplerini çözeyim de, öyle konuşalım...

Kadın, avucu içinden çıkardığı küçük bir hançerle genç adamı bağlayan bütün ipleri kesti ve çıkardı...

Dağlar delisi buna şaşıyordu. Bu kadın ne istiyordu?... Bu esrarengiz sarayın, bu bir sürü esrarengiz tek göğüslü kadının hükümdarı olan bu dilber kraliçe yine ne yapmak istiyordu?...

Fakat hayret!. Bu siyah gözlerde artık eski tahakküm yoktu... Eskisi gibi, uyuşturucasına, sersemletircesine bakmıyordu... Eski kuvvet ve kudreti yoktu...

Bilâkis, şimdiki bakışları nemli, melûl ve yalvarır gibiydi... Bu kadına ne olmuştu?... Söylerken sesi titrek, hareket ederken vücudü yorgun ve telâşlı idi!..

Genç adam, çıra ışıklarında, her an başka bir güzelliği fışkıran bu kadına bakarken düşündü ki, bu dişi mahlûk harikulâde bir güzeldir...

Kadın hâlâ hareketsizdi... Diz çöktüğü yerde bir kuzu gibi genç adamın hareketlerine bakıyordu...

Dağlar delisi iplerin uyuşturduğu yerleri ovalarken mırıldandı:

— Söyle, dedi. Benden ne istiyorsun?.

Kadın küçülür gibi bir daha yaklaştı:

— Senden hiçbir şey istemiyorum... Seni mahvolmaktan kurtaracağım...

— Nasıl yine bir tuzak mı?...

— Hayır... Tuzak değil!...

— Tuzak, düzen... Ah sen kahbenin birisin!...

Kadın derin bir iç çekişiyle başını salladı:

— İnan bana! dedi... İnan... Sen otuz gün bütün kadınlara karşı mukavemet ettin... Bizde âdettir... Biz erkeklere düşmanız... Kanunlarımız da bize erkeği meneder... Her yakaladığımız erkek burada böyle bir imtihan geçirir... Muvaffak olamazsa, gördüğün gibi hayatının sonuna kadar âtıl bırakılır... Ve böyle erkekler de zindanlarımızda çürümeğe mahkûmdur... Muvaffak olursa... Senin gibi.. son bir defa da kraliçe gelir, ve gözlerinin kuvvetiyle genç adama kendini öptürmeğe mecbur bırakır...

(Arkası var)

Dağlar delisi dilber kadına doğru uzandı ve dudaklarını onun kızıl ve kalın dudaklarına değdirdi

ESRAR ★ MACERA ★ DETEKTİF ROMANLARI

BUGÜN Amerik va Avrupada en çok okunan romanlar «Esrar ★ Macera ★ Detektif Romanları» dır. Türkiye Yayınevi bunu düşünerek okuyucularına garbın en güzel heyecan romanlarından seçerek her ay bir tane vermeğe karar vermiştir.

HER ROMAN cebe ve çantaya girecek boyda, 5 renkli resimli bir kapak içinde, 200 sahife, kolayca okunması için sahifeleri kesilmiş olacaktır. Her kitabın fiyatı 1 liradır.

SIRF «Esrar ★ Macera ★ Detektif» romanlarından seçilen bu CEP ROMANLARI'nın birincisi Mayısın ilk haftasında çıkıyor.

6 KİŞİ ARASIINDA
Şimdiye kadar okuduğunuz en heyecanlı romandır. Bekleyiniz.

ESRAR ★ MACERA ★ DETEKTİF ROMANLARI

NAT PİNKERTON

Fransız Hikâyesi :

Askerlik Maceram

Nakleden : Sayhan Bilbaşar

Ailemin sıcak muhitinde tatlı tatlı yaşarken günün birinde Harbiye Nezaretinden bir davetiye aldım. Silâh kullanmak ve diğer bazı askeri hususlar bahsinde cahil kalmamamı temin için beni kışlaya çağırıyorlardı. Bu gibi davetler vaki olduğu zaman münakaşa etmenin yersiz olduğunu bildiğimden gününü sektirmeden davetlerine icabet ettim.

Beni ayırmış oldukları birlik Marsilya'daydı. Paris garından trene bindim. Marsilya'da indiğim zaman, ora delikanlılarından bir kısmı Paris'e, askerlik vazifelerinin başına gitmek üzere benim terkettiğim trene bindiler. Ama size anlatmak istediğim asıl mesele bu değil.

Bana, okur - yazar bir insan olmamı hesaba kattıkları için, büroda iş verdiler. Talimlerin ekserisinden muaf tutulduğum cihetle rahatım yerindeydi. Maamafih kışlada geçirdiğimiz üçüncü ayın sonuna doğru yerimde duramaz olduğumu hissetmeğe başlamıştım. Askerde edindiğim arkadaşım Herve ile birlikte kumandanın karşısına çıktık ve hafta sonu için izin istedik. O ana kadar şahsi bir mesele için kendisini rahatsız etmemiş olduğumuz binbaşı bize iki günlük izin verdi.

Tren istasyonu kışlaya çok yakındı. Pazarlık elbiselerimiz sırtımızda olduğu halde Herve ile ben, Cumartesi günü öğle üzeri istasyona yollandık... Kışla şehirden epeyce uzakta bulunuyordu ve Marsilya'ya gitmek için trene binmemiz şarttı.

Neyse cumartesi akşamı Marsilya'ya vardık ve o gece, ertesi gün ve bir de ertesi gece müthiş eğlendik.

Dönüş fikri aklımıza geldiği zaman, Pazarı Pazartesiye bağlayan gece yarısını altı buçuk saat geride bırakmış bulunuyorduk. Halbuki bizi, kışlanın bulunduğu köye götürecek olan tren saat altıda kalkmış bulunuyordu.

Garda bir sıraya ümitsizlik içinde çöktüğümüz zaman Herve dokunsanız ağlayacak vaziyetteydi. Pazartesi sabahı yoklamasında bulunamadığımız takdirde bizi muhakkak hapsedeceklerini; belki de askerliğimiz sona erene kadar bir daha izin yüzü görmezdik.

Vâkıa beş - on dakika sonra garda bir ekspres duracaktı. Ama bu tren, kışlamızın bulunduğu köyde durmuyordu.

Biz kötü kötü düşünürken ekspres geldi ve önümüzde stop etti. Tam kalkmak üzereyken kafamda ani bir şimşek çaktı. Deli gibi yerimden fırladım ve Herve'yi trene doğru sürüklecdim.

Vagonlardan birindeki koltuklara karşılıklı oturduğumuz zaman Herve:

— Sen deli misin? dedi. Bu trenin istediğimiz yerde durmadığını unuttun galiba. Yoksa önünden geçip, hiç olmazsa kışlayı uzaktan görme zevkini tatmak için mi bunu yaptın?

Ona bir şey söylemedim ve yerimden de kımıldamadım. Ta ki bizim kışlanın kulesi uzaktan görünene kadar. O zaman Herve'ye:

— Hazır ol! dedim ve tam kışlanın hizasına geldiğimiz zaman alârm zilinin koluna asıldım.

Tren zınk diye duruverdi. Ben daha onun tam mânasiyle stop etmesini beklemeden yere atlamış ve bacaklarımın bütün gücüyle koşmağa başlamıştım. Arkamdan: «Tutun! Tutun!» diye bağrışıyorlardı.

Koştum koştum ve kışla duvarını alçak bir yerinden aşarak bizim koğuşun bulunduğu pavyona yöneldim.

Bütün arkadaşlar koğuştaydılar. Birkaçı yataklarına uzanmış mecmua okuyorlardı; bir tanesi de ortadaki masanın üzerinde pantalonunu ütülüyordu... Ütüyü elinden kaptığım gibi:

— Çabuk yatağına uzan, diye bağırdım, ve ne olursa olsun renk verme!

Sonra sıcak demiri pantalonun üzerine sürmeğe başladım. Çok geçmeden tren memurları, beraberlerinde nöbetçi subay olduğu halde içeri girdiler ve benden başka koğuşta kaç asker varsa hepsinin yüzüne uzun uzun baktılar. Sadece ütü yapan askerden şüphelenmek akıllarına gelmedi ve aradıklarını bulamamış olarak çekilip gittiler...

Herve'nin gözden kaybolması daha kolay olmuş. Herkes benim peşimdeyken o kolayca bir kenara saklanmış ve uzun yoldan kışlaya gelmiş.

Esasen trenlerde bulunan alârm zilleri okadar az işe yarar ki, paslanıp bozulmamaları için arada bir onları böyle çalıvermek lâzım, değil mi?

Dalgacılar

Nakleden: M. RONA

. . . .

Karşıdaki firmanın faaliyetleri hakkında pek fazla bilgim yoktu. Ama memurların aldıkları paraları hakkettiklerini hiç zannetmiyordum. Bizim dairenin pencereleri karşı karşıyaydı. Bizim dairenin içersi onlardan görünür müydü, bilmiyorum. Ama ben karşıki odanın içini gayet iyi görebiliyordum. Ve ne zaman baksam içerdekileri daima dalga geçer vaziyette buluyordum.

Bir tane sarı saçlı bir kız vardı. Her gün başka renk yün kazak giyiyordu. Artık kazakların mı hepsi birbirinden güzeldi, yoksa kızın vücudu mu onları o kadar şahane gösteriyordu, bilmem. Ama şu kız değildi. Hele aynanın karşısına geçip de başını arkaya attığı zaman, sarı saçlarının omzundan aşağı akışı gayet güzeldi. Ama neyleyim ki iş yaptığı yoktu. Aynada kendini seyretmediği zamanlar ya örgü örüyor yahut da fincan fincan çay içiyordu. Doğrusu ben patron olsam böyle mütemadiyen dalga geçen bir kıza sırf süveterle güzel görünüyor diye boşuna para vermezdim.

Bu firmanın ne iş yaptığını öğrenmek bir türlü nasip olmadı. Kapının üstünde, "Bilmem kim, Bilmem kim ve Ortakları" diye pirinçten bir levha vardı. Ama yaptıkları işin nasıl bir iş olduğu belli değildi.

Memurlardan hiç biri saat onda evvel gelmezdi. Saat dört olur olmaz da hepsi giderlerdi. Sabahleyin ilk işleri çay yapmak olurdu. Öğle yemeğinden evvel bir çay daha içerlerdi. Yemekten sonra da iki defa daha çay gelirdi. Kimsenin zevkine karışılmaz. Ama doğrusu ben patron olsam bu kadar dalgacı memurlara hiç para vermezdim.

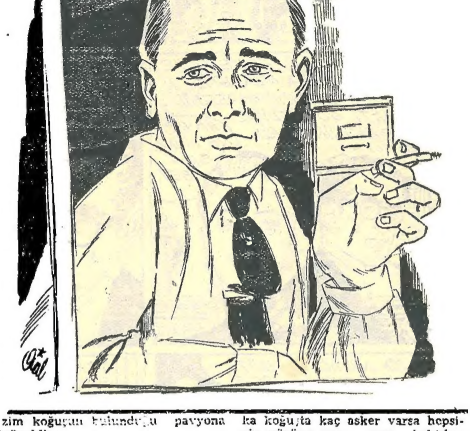
Sarışın kız - cidden hoş bir mahlûktu - mütemadiyen odaya girer çıkar, etrafta dolaşır dururdu. Hiç bir iş yaptığı yoktu. Gerçi güzel biçimi, saçlarının ve yün kazağının rengiyle odaya başka bir revnak verdiği inkâr edilmezdi. Ama insan sırf vücudu güzel diye tembellik etmeğe hak kazanmaz, değil mi ya? İnsan biraz vicdan sahibi olmalı. Aldığı paraya mukabil biraz iş çıkarmalı.

Bir de masalardan birinde oturan uzun boylu bir adam vardı. Bir kaç tane daha erkek vardı ama onları pek ayırt edemiyordum. Yalnız bu adamı iyi bellemiştim. Zira o sarışın kızla pek arası iyiydi. Kız sık sık gidip onun masasının kenarına otururdu. Bacak bacak üstüne atıp bir sigara yakardı. Ne de güzel bacakları vardı!...

Karşıdaki firma doğrusu çok merakımı çekiyordu. Öyle ya ne biçim bir iş yapıyorlardı? Sabahtan akşama kadar çay içip çene çalmakla olup biten bu işin mahiyeti neydi? Ara sıra içimden telefon etmek geliyordu. Sarışın kız odada yalnızken telefon etsem... meselâ bir iş isteyem. Belki beni de alırlardı.

Ama sonra bu karardan vazgeçiyordum. Zira ben vicdan sahibi bir insanımdır. Paramı alın terimle kazanmak isterim. Sabahtan akşama kadar dalga geçerek para kazanmak herkese cazip bir fikir gibi gelebilir... ama bana, asla! Hakketmemiş

(Arkası 14. sayfada)

YARASA

BRÜS NEREN AĞRIYOR?

HAYRET.. AĞRI YAN SIZLAYAN YERİM YOK..

SAHİ.. HİÇBİR YERİNDE YARA BERE İZİ YOK..

DUR GALİBA ANLADIM..

BURADAN YARALI OLMAM LAZIM. CÜZDANIM BENİ KORUMUŞ. DEMEK DARBENİN ŞİDDETİYLE FENALIK GEÇİRMİŞİM. NEYSE UCUZ ATLATTIM.

BİR DUR.. HEMEN KALKMA.. BİRAZ İSTİRAHAT ET.

SKIPPER BİR KERE DAHA KURTULDU..

ARTIK İYİYİM KALKABİLİRİM.

BİR KİLOMETRE YOL ALDIK MOTORU NEREYE BIRAKIP NEREDE KARAYA ÇIKTIKLARINI BİLEMEDİK

NE YAPALIM

DAHA GİDELİM.

GÜNEŞ VE RÜZGÂR ELBİSELERİMİZİ KURUTTU ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ.

MİDİLİ YAKINLARDA DAYIZ.. TRENE ATLAYALIM EVİMİZE DÖNELİM

BANA KALIRSA SURADA BİR ZİLLİYİ KİRALIM

SAHİ.. KURTULDUK BİR AÇIKMIŞIM.

KAHVE İÇEMİYE GEÇİYİM BİL BAKALIM NE ÖĞÜRMÜŞ NE BÖYLE

YİNE MİDİLİ YAKINLARDA FİLLER MİDİR ÖĞÜRMÜŞ

GÖRÜNÜŞTE BUNLARI YİYECEK KİMSE DE YOK.. NEYSE.. BELKİ SAKLIYORLARDIR..

DUYDUN MU? BİSLERİN EVİNDEN BAHSEDİYORLARDI.. HANİ ŞU KIZIN KAÇIRILDIĞI EV.

YANA POLİS BİR ŞEY BULAMADI.

ORAYA PEK ÇOK YİYECEK GİTMESİNİ GARİP BULMUYOR MUSUN?

BİZE NE CANIM.. KADIN İŞTİFİNİN BİRİ İŞTE

EVET AMA.. YA BU YİYECEKLER İLE BİRİLERİNİ BESLİYORSA

İŞİN HAKİKATİ ŞU: BİSLERİN EVİNE BU KADAR YİYECEK GİTMESİNİN BİR SEBEBİ VAR

EVET BU HİKÂYENİN DE O EVDE BAŞLADIĞINI UNUTMA.

BANA DÜĞÜMÜ ORADA GÖZLEYECEĞİZ GİBİ GELİYOR.

SKIPPER ŞEFİ ORADA GİZLİ OLSAYDI, POLİS ONLARI BULAMAZ MIYDI?

POLİS BAŞİ BİR SORSU SUAL İLE İŞİ ATLATMIŞTIR. AMA BİR BAŞKA YOLDAN

YANİ DENEY İSTİYORSUN

YANİ.. YAKINDA GECE OLACAK.. KARANLIK YARASANIN BAŞ YARDIMCISIDIR DİYORUM. İŞİMİZİ GECE GÖRELİM NE DERSİN?

O GECE YARISA BİSLERİN EVİNE GELDİ. İLK KURDUKLARI TUZAKTAN POMADA KURTULDU. VE NEHİRLE EVİ BİRLEŞTİREN TÜNELE GİRDİ.

BU HERİF BİZİ SKIPPERİN YANINA GÖTÜRÜYOR.. BELKİ BİLEREK BELKİ BİLMEYEREK

AA.. BURASI.. ZENGİN BİR ÇEŞME NELİK

BİZİM MEŞHUR TABANCALAR BU KADAR ÇIKMAZ

NASIL KAYBOLUR.. BİR KAPI OLMALI

HAYRET KAYBOLDU

DUVARLAR TAŞ.. KAPI FİLÂN YOK

ARKADI VAR

MANDRAKE

ZÜHRE SEYYARESİNDE MANDRAKE APTULLAH VE DİĞER YERYÜZÜ ESİRLERİNİ TAŞIYAN YUMURTA BİÇİMİNDEKİ TUZAKLAR GEMİDEN ALINDI.

10

TUZAKLAR BİR BAŞKA ŞEHİRDEKİ CAM BİR BİNANIN ÖNÜNDE DURDULAR. ESİRLER BİRER BİRER ÇIKARILDILAR..

ŞİMDİ NOLACAK?

YAKINDA ÖĞRENİRİZ..

CAM DİVARLI BİR ODAYA GİRDİLER. ARKALARINDAN KAPILAR KAPANDI.

BAK ZERZEVATLAR ÇOĞALDI.. BİZİ SEYREDİYORLAR..

ZERZEVAT DEĞİL.. ZÜHRE SEYYARESİNİN NEBAT ADAMLARI..

ZÜHRELİLER OKSİJEN DOLU CAM HÜCRELERİN İÇİNDE, ZÜHRENİN ZEHİRLİ HAVASINDAN KORUNAN DÜNYALI ESİRLERİ HEYECANLA SEYREDİYORLAR.

NEYE BURAYA GETİRİLDİĞİMİZİ ANLADIN MI? BİR HAYVANAT BAHÇESİNDEYİZ.. HALKA GÖSTERİLİYORUZ..

HA?.. BİZ HAYVANLAR BAHÇESİNDE HA?

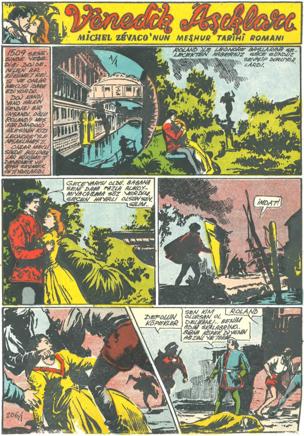
206

BU SIRADA YERYÜZÜNDE NARDA MANDRAKEYLE APTULLAHIN ESRARENGİZ KAYBOLUŞUNDAN SUÇLU TUTULUYORDU.

ARKADAŞLARINIZIN HAVAYA UÇTUKLARI HAKKINDAKİ SAÇMA İDDİALARINIZDA ISRAR EDİYOR MUSUNUZ?

SÖYLEDİKLERİM DOĞRUDUR. TAMAMEN DOĞRU..

ARKASI VAR

Venedik Aşıkları
MİCHEL ZÉVACO'NUN MEŞHUR TARİHÎ ROMANI
1509 SENESİNDE VEDEDİĞİ DOJ DENİLEN BİR HÜKÜMET REİSİ VE ONLAR MECLİSİ İDARE EDİYORDU. DOJ KANDİYANO HALKIN SEVDİĞİ BİR İNSANDI. OĞLU ROLAND'I MEŞHUR DANDOLO AİLESİNİN KIZI LEONORE'YLE NİŞANLAMIŞTI. ONLAR MECLİSİNDE BULUNANLAR HÜKÜMETİ DEVİRMEK VE BAŞA GEÇMEK İSTİYORLARDI.
1/1
ROLAND İLE LEONORE BAŞLARINA GELECEKTEN HABERSİZ GECE GÜNDÜZ SEVİŞİP DURUYORLARDI.
GECEYARISI OLDU. BABANA SENİ DAHA FAZLA ALIKOYMIYACAĞIMA SÖZ VERDİM. GECEN HAYIRLI OLSUN SEVGİLİM..
İMDAT!
DEFOLUN KÖPEKLER
ROLAND
SEN KİM OLURSAN OL DELİKANLI.. BENİM ADIM SKALABRİNO.. BANA KÖPEK DİYENİN AĞZINI YIRTARIM
206/1

EVET, ROLAND DAHA AZ KUVVETLİ FAKAT ÇOK DAHA ÇEVİKTİ. SKALABRİNO'NUN KIMILDAMASINA MEYDAN BIRAKMADAN ÇENESİNE BİR YUMRUK İNDİRDİ.
1/2
SEN BENDEN KUVVETLİSİN.. ÖLDÜR BENİ
DEMEK KORKMUYORSUN.. BAK İŞTE BU HOŞUMA GİTTİ.. HAYATINI BAĞIŞLIYORUM
İMPERİA..
BENİ SENİN KURTARMAN İKİ DEFA CANLANDIRDI.. EVİME GÖTÜRÜR MÜSÜN?
İMPERİA VENEDİĞİN KİBARLARINDAN, YÜKSEK SOSYETEDEN BİR KADINDI. YAPTIKLARI, MAZİSİ KARANLIKTI.
ARTIK EMNİYETTESİNİZ MADAM
NE SOĞUK KELİMELERLE VEDA EDİYORSUN DOSTUM..
206/2
GÖRMÜYORSUN.. GÖRMEK İSTEMİYORSUN ROLAND.. ÜÇ AYDIR GÖLGEN GİBİ PEŞİNDE DOLAŞIYORUM. SENİ SEVİYORUM. DAVİLAYLA SIRF SANA YAKINLAŞMAK İÇİN EVLENDİM
SAĞIN OLUNUZ MADAM.. SEVDİĞİM BİR GENÇ KIZLA NİŞANLI OLDUĞUNU UNUTUYORSUNUZ..
ARKASI VAR

BİR KADIN VURULDU!

Yazan : Kemalettin Tuğcu

No. 6

Adnanın hâdise hakkında açıklayıcı ve tatmin edici bir ifade vermemesi yüzünden bütün delillerin aleyhinde bükûm vermeğe yol açtığını, fakat sonradan itiraflarda bulunarak ve şahitlerini göstererek suçsuz olduğunu isbat etmiş olduğunu ve binaenaleyh onun bir sanık değil, ancak tanık durumda bulunduğunu ve verdiği yeni ifadesiyle adalete büyük ölçüde yardım ettiğini, asıl suçlunun bulunmasını kolaylaştırdığını bildiren komiser kanaatini bu şekilde izhar ediyordu.

Adnan çok canlı ve tesirli olarak ifade verdikten sonra içeriye alınan şoför İhsan vaka gecesi Kadıllakla bahçenin önünde olduğunu ve Davut Beyin akrabasından Süreyya adında gri elbiseli, uzun boylu bir adamla hiç tanımadığı bir arkadaşını oraya getirdiğini, ve bahçeye girmediklerini, bir aralık, hâdise sırasında onların arabadan inmiş bulunduklarını, ne yaptıklarını görmediğini hattâ arabanın marş üstünde bulunmasını tenbih ettiklerini anlattı. Daha sonra birden arabaya binmişler ve hemen çekmecsini söylemişler. Aralarında siyah boyalı bir taksi olduğundan hâdiseyi görmemiş.

Ondan sonra Süreyya içeriye alındı. Davut Beyin yeğeni olduğunu, Samiye adındaki okuyucuyu hiç tanımadığını ve orada bir arkadaştını beklemek üzere bulunduğunu anlatmıştı.

Fakat şoförün daha önce alınan ifadesiyle celbedilen Süreyyanın arkadaşı Mithat adındaki genç, oraya Samiyeyi dinlemek için gittiklerini ve Süreyyanın fazla sarhoş olduğunu, içmemesi için kaç defa ihtar ettiğini, kendisini de otomobilden indirdiğini ve okumasını bitiren kadının taksiye doğru giderken yolunu kesip kendisiyle birlikte gelmeğe zorladığını, fakat kadını kimin vurduğunu bilmediğini ifade etti.

Mahkeme Süreyyanın mevkufen mahkemesine, Adnanın tahliyesine karar verdi.

Vehbi Bey delikanlının elini sıkarken cidden bir haz duymuş:

— Üzme kendini delikanlı, demişti. Bunlar olağan şeylerdir. Eğer her şeyi vaktiyle söyleseydin bunlar başına gelmezdi.

Ertesi sabah gazetelerin hemen hepsinde «Okuyucu Samiyeyi kim vurdu?» başlığı altında Adnanın tahliyesi ve şehrin tanınmış ailelerinden birisine mensup bir genç sanık olarak tevkif edildiğini yazılıyordu.

Adnan, bu hâdise ile alâkası hiç yokmuş gibi çalışıyordu. Eskisinden daha fazla dalgın olmuştu. Kendisini işe vererek bazı düşüncelerden kurtulmak istiyor, gece ve gündüz çalışıyordu.

O derecede asabî ve geçimsiz olmuş ve en küçük şeye kızmağa başlamıştı ki ihtiyar adam sırasında dükkâna girmeğe korkuyordu.

Kendisiyle birlikte bütün hayatı hızlandırmak, günün yirmi dört saatinde dökümhanenin dört işçisini de çalıştırmak ve madenleri erilen ateşi hiç söndürmemek istiyordu.

Bir gün, bütün bu hallerin sebebini bir konuşma sırasında açıkladı. Atölye sahibi niçin bu kadar sıkıldığını sordu:

— Para lâzım bana, para, demişti. Para.

— Sen paraya hiç bakmazdın oğlum.

— O zaman bakmazsam şimdi bakıyorum. Elimizdeki işler bitiyor. Daha iş al.

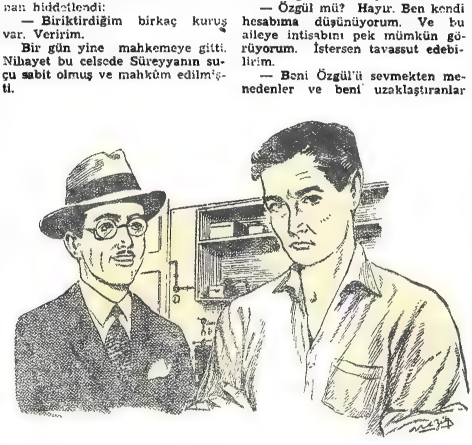
— Başaramayız oğlum.

— Yapacak ben değil miyim... Gündeliklerini verdikten sonra ötekiler de istiyerek çalışır. Sen iş almağa bak. Üst tarafına karışma.

İki hafta, böyle kendisini yıpratıcasına çalışan Adnan birden bire gevşedi. Bir iki gün elini işe sürmez oldu. Numan usta korktu. Giriştikleri taahhüt işlerini başaramayınca kaparoları yanacaktı. Bir aralık bunu söylediği zaman Adnan hiddetlendi:

— Biriktirdiğim birkaç kuruş var. Veririm.

Bir gün yine mahkemeye gitti. Nihayet bu celsede Süreyyanın suçu sabit olmuş ve mahkûm edilmişti.

Avukat ziyarete gelmişti.

Adnan arkadaşlarının tebriklerine sessizce cevap verdi. Ertesi gün atölyeye Arif Bey gelmişti. Kendisiyle konuşmak istiyordu. Bu konuşmanın hususi olmasını istemişti.

Bir köşede yalnız kaldıkları zaman Arif Bey:

— Aramızda eski bir âşinalık var yavrum, dedi. Abidin Bey de seni her zaman için takdir eder. Hattâ bu haberleri gazetede okuyunca beni bu işe memur etti ve ihtiyacın varsa müdafaanı üzerine almamı tenbih etti. Çok şükür bu işten yakanı kurtardın. Tertemiz çıktın. Seni tebrike geldim. Yalnız aklımın ermediği bir şey var. Bu kadınla olan alâkan nedir?

Adnan asabileşti:

— Benimle niçin meşgul oluyorsunuz? Özgülle aramda bir münasebet vardı. Hakkımda tahkikat yaptınız. Gayri kanuni bir şekilde dünyaya geldiğim, gayri meşru olduğum hakkımda bir kanaat sahibisiniz. Bunu bana söylemediniz. Fakat aramızdaki rabıtayı koparmayın sebebi budur. Sık sık karşıma dikilerek beni canımdan bezdirmek mi istiyorsunuz? O kadın, kötü kadınlardan birisi olabilir. Ben de kötü bir insanım. Birbirimizle alâkadar olmamızın sizce ehemmiyeti ne?

Arif Bey sesini tatlılaştırarak:

— Yavrum, dedi. Zeytinden bir nüfus kâğıdı çıkartılmakla gayrimeşru bir çocuk sayılmazsın. Köşkle, yüzlerce gizli nüfus vardır. Abidin Bey sadece pek belli ve sarih bir kaydın olmadığı için kızı ile evlenemene razı olmadı. Fakat bu hareketinden kendisi de memnun değildir. Senin insan olarak birçok iyi vasıfların vardı ki bunları herkeste bulamaz. Karakterin çok sağlam. Hattâ benim buraya gelişimde bir sebep daha var. Senin kalbinin kırığını tamir etmeğe çalışmak istiyorum.

Adnan sesini indirerek:

— Özgül beni istiyor mu? dedi.

— Özgül mü? Hayır. Ben kendi hesabıma düşünüyorum. Ve bu aileye intisabını pek mümkün görüyorum. İstersen tavassut edebilirim.

— Beni Özgül'ü sevmekten menedenler ve beni uzaklaştıranlar ya iyi niyetlerle gelen bir insanım.

— Teşekkür ederim.

Arif Bey gidince Adnan dakikalarca olduğu yerde kaldı. Düşünüyor, düşünüyor ve bu düşüncelere doyamıyordu. Ona insanlardan, gürültülerden uzak, kimsesiz ve sessiz bir yer lâzımdı. Orada, yalnız beyninin içindekileri görerek, yaşıyarak düşünmek istiyordu.

— 9 —

Adnan, Cerrahpaşa hastahanesine üçüncü defa gitti. Oraya her gidişinde tevkif edilmişti. Fakat bu defa kendisini tanıyan hastabakıcı gülümseyerek:

— Samiye Hanımı ihtiyar bir adam gelip aldı, diye haber verdi.

— Çok mu ihtiyardı?

— Epeyce ihtiyar. Galiba babası. Bir gün evvel gelip doktorla görüşmüştü. Sonra bir otomobil getirmiş. Mümkünse ettiler. Samiye Hanım istemiyerek razı oldu. Ben bir aralık, Samiye Hanımın unuttuğu bazı küçük eşyasını bularak kapıya kadar koştum. Şoför açele ediyor, araba vapurunu kaçıracağını söylüyordu. Herhalde karşıya geçtiler.

Adnan bu izahatı alarak hastahaneden çıktı. Doğruca Boğaz iskelesinde inerek bir vapura binip Üsküdara geçti. Otomobille Tunusbağına vardı ve orada Ahmet Paşanın köşkünü sordu.

Ahmet Paşayı kimse tanımıyordu. Fakat mütekait Miralay Salip Beyin köşkünü ona tarif ettiler.

Kök çamlar arasında, etrafı duvarla çevrili, bahçe içinde harap ve eski bir bina idi. Adnan bahçeye girdi. Köşke doğru ilerliyordu. Her adımını korkarak atıyor ve sanki her ağaç, her köşe kendisine sesleniyor ve oralardan fısıltılar geliyordu.

Kenarlarında otlar bitmiş beyaz mermer basamakları çıkarken kapı açıldı. İhtiyar bir kadın, belki emektar bir hizmetçi, koltuk değneklerine yaslanmış, ona bakıyordu. Adnan, dudakları titriyerek:

— Samiye Hanımı görmek istiyorum, dedi.

Kadın bir şey söylemeden ona dikkatle baktı ve sürünürcesine yürüyerek içeride bir erkekle konuştu. Adnanın karşısına bu defa ihtiyar bir adam çıktı. Ayağında pijamalar vardı. Başına bir takke geçirmişti. Delikanlıya o da dikkatle baktı. Yüzü birkaç kere renk değiştirdi. Fakat sonra:

— Şuraya, odaya girin, dedi. Şimdi gelir.

Adnan kapının yanındaki odaya girdi. Biraz sonra Samiye, renksiz, zayıf bir yüz ve kızarmış gözlerle içeriye gitti.

Birbirlerine sessiz sessiz baktılar. Adnan gösterilen yere oturdu. Kadın da oturdu. Birisi kapıyı dışarıdan çekip kapattı.

Kadın derhal ağlamağa başlamıştı:

(Arkası var)

HENÜZ ŞAFAK YENİ SÖKMÜŞTÜ. BERUT BEYİ HABERİ ALMIŞ VE YATAĞINDAN FIRLADI.
ALLAHA ÇOK ŞÜKÜR. BAŞIMIZDERDE SOKAN KERVANI İMHA EDECEĞİZ.
BÜTÜN KOMUTANLARA HABER VERİN HAZIR OLSUNLAR. ŞUNLARI YAKALIYALIM
BERUT BEYİ BİR KISIM KUVVETLERİYLE KERVANA HÜCUM ETMEYİ, BİR KISMIYLA DA GEMİLERE HÜCUM ETMEYİ TASARLIYORDU. DENİZE YANAR SALLAR BIRAKTILAR.
ATMACA REİS
38
SALLAR GEMİYE DOĞRU SÜRÜKLENDİLER
HİÇ RÜZGÂR YOK. KÖPEKLER DİRİ DİRİ YANACAK
GEMİDEKİ NÖBETÇİ TEHLİKEYİ GÖRDÜ, SİLAH BAŞI YAPTI.
KAPTAN, LOSTROMO TEHLİKE VAR.
HERKES YELKEN BAŞINA HİSA YELKEN
YELKENİ NE YAPACAKSIN AYOL.. SEN DEMİR ALDIR. GEMİ AKINTIYLA ATEŞTEN UZAKLAŞIR..
SALLARA ATEŞ EDİN.. KİM ÇOK SÖNDÜRÜRSE ONA BİR FIÇI BİRA VAR
GEMİ İLE YANAN SALLAR ARASINDAKİ MESAFE AZALMIYORDU.
ÇOK GEÇMEDEN TOPÇULAR SALLARI TEKER TEKER SÖNDÜRDÜLER..
BERUT BEYİ HIRSLANDI
ALLAHIM.. BU NE REZALET.. HAYSİYETİM BİR PARALIK OLDU
BU SIRADA ATMACA REİSLE ARKADAŞLARI ZORLU BİR YÜRÜYÜŞ YAPIYORLARDI.
ANNENİ Mİ DÜŞÜNÜYORSUN? BEN SENİ EVLÂDIM GİBİ SEVECEĞİM. İNTİKAMINI DA ALACAĞIM.
ÖNDEN GİDEN ANGELİKANIN ATI BİRDEN BİRE YERE GÖMÜLDÜ. BİR ÇUKURA DÜŞTÜ.
İMDAT
GEBER
ÖTEKİ ATLAR DA BU MASKELENMİŞ ÇUKURA DÜŞTÜLER
VAY CANINA.. GALİBA CEHENNEMİ BOYLUYORUZ.
ARKASI VAR

Güçeniklik

Yazan : F. Demiray

Kudret Bey avukattı. Ellisine yaklaşan hukukçu beş yıl önce karısını kaybetmişti. Boylanmış, yetişmiş bir oğlu vardı. Apartımanının bir dairesinde emektar bir hizmetçi ile birlikte oturuyordu.

Evliliğe alışık olan bu adamcağız beş yıllık matemi kâfi görmüştü. Daima hastalıklı olan karısına yıllarca bakmış, elinden geleni yapmıştı. Hattâ karısının babası ara sıra kendisini yoklar, çocuğu alıp evine götürür ve sabık damadına da:

— Kudret, oğlum, sen evcil adamsın, derdi. Nedim de kendisini kurtarmış sayılır. Yatılı mektepte. Üvey ana onu hırpalamaz. Sen ailemize karşı vazifeni kat kat yaptın. Vallahi bir kızım daha olsaydı, ne yapar yapar sana verirdim. Şöyle, iyi bir aileden bir kız bulup al.

Kudret Bey:

— Bey baba, bizden geçti artık, diyordu.

Fakat pek te geçmemişti. O da itiyordu ama kime güvenecek. Bu zamanda insan tanıdığı olmadan kız almağa kalkarsa karısının âşığını da birlikte alması pek muhtemeldir.

Bir türlü karar veremiyordu. Nihayet, daha bir yıl önce yanındaki erkek kâtip bir geçimsizlik yüzünden çıkınca:

— Bu sefer bir kız alayım da şununla dalga geçeyim, demişti.

İşe kötü niyetle başladı ama temiz ruhlu bir adamdı. Eli bir türlü günaha varmıyor ve dili fenalık

için kımıldamıyordu.

Gazetedeki ilân üzerine müracaat edenler arasında Nesrini seçmişti. Nesrin yirmi yedi yaşında, kocası ölünce geçinmek için çalışmak zorunda kalmış güzel bir kadındı. Hattâ ilk gün yalvarmıştı:

— Beyefendi, çok müşkül bir durumdayım. İki yıl önce kocamı kaybettim. Dört yaşında bir kızım var. Kocam serbest mühendisti. Bana hiçbir şey bırakmadı. Baba ocağına iltica ettim. Zavallı babamın da ancak kıt kanaat geçinecek maaşı var. Size candan hizmet ederim. Tahsilim de müsait. Bana büyük bir yardımda bulunmuş olursunuz. Babasız çocuğumun hatırı için olsun beni tercih ediniz.

Kudret nasıl tercih etmesin. Hem dul bir kadın, hem de değmemiş bir eline su dökemez. Yalnız, kadınlar ölülerine daha sadık oldukları ve daha uzun müddet matem tuttukları için ilk aylarda genç kadına hiçbir imada bulunamadı. Nesrinin hiçbir falsosu yoktu. Çok iyi çalışıyordu. Umduğundan ve kendisinden beklenilenden fazla bir liyakat ve anlayış gösteriyordu.

Karikatürlerde gördüğü, başkalarından işittiği gibi, daktilosunu kucağına almak veya hususî kâtibi ile aradaki odaya kapanmak istiyen Kudret Nesrine satışmanın imkânsızlığı karşısında pek sıkıldı. Hani ona maaş bağlayıp evinde oturtarak yerine bir şıllık almağa bin defa razıydı.

Nesrin bir defa küçüğünü getirmiş ve önceden tenbihli olan dört yaşındaki kocaman gözlü, bebek tipli çocuk onun elini öpmüş ve yüzünü de uzanıp masumane öperken:

— Teşekküv edeyiz Kudyet Beyefendi, demişti. Annem de, ben de size minnettayız.

Rolünü iyi ezberlemiş ve başarmış olan çocuğu bir zaman kucağında tutmuş ve o gün onu da annesini de dışarıda yemeğe götürmüştü.

Bir gün de Nedim yazıhaneye

gelmiş. Nesrin onu derhal tanımış ve bu on dört yaşındaki küçük erkeği muhabbetle öpmüştü. Kudret Bey o gün de:

— Nesrin Hanım, dedi. Nedimin nasıl günü. Arzu edersenız birlikte gidiniz.

Ve genç kadına maaşından hariç olarak on lira verdi:

— Üstü ile, dedi. Küçüğe bir şey alırsınız.

Daha sonra, her cumartesi, Nedim yatılı okuldan dönünce bu şekilde gezmeler âdet olmuştu. Kudret Bey kendi kendisine:

— Ya ben, diyordu. Ben ne olacağım. Nihayet şu ölümlü dünyada, paramla, arzularımla kavrulup hayatı uzaktan mı seyredeceğim.

Nesrini çok beğeniyordu. Ah keşke işin başından çapkınca dâvransaydı. Bu zamana kadar ya muvaffak olur, veya Nesrin kendisini emniyette hissedip kalmaz ve böylece bir başka kısmete yol açılırdı.

Bir gün, bir arkadaş toplantısında tanıdığı karta kaçmış, ileliğin çemberinden geçmiş bir kadın yazıhaneye geldi. Nesrine yan yan bakıp Kudret Beyle uydurma bir davadan bahsetti. Daha sonra, günde hemen iki defa telefonla

(**Arkası** 14. sayfada)

Güzel bir Ders

Herkesin zayıf bir tarafı vardır. Guglielmo'nun da kadınlara karşı zaafı vardı. Nerede olursa olsun, hangi şartlar içinde bulunursa bulunsun, bir kadına rastladı mı hemen peşine takılır ve bir fırsatını bularak fışıldardı:

— Yarın saat 17 de fakirhanemde bir çay içmek lütfunda bulunmaz mısınız? Cavour sokağı No: 17. Telefon: 73871.

Bakar, dul, evli ne şekilde olursa olsun, bütün kadınlar Guglielmo'nun nazarında birdi. Kocalar, kendisi için, kat'iyyen bir mâni teşkil etmezlerdi. Bilâkis bazan onlar işlerinin kolaylaşmasına da yardım ederlerdi. Her hangi bir gazino veya pastahanede, kolayca tesahür edebileceği kocalı bir kadına rastladı mı, hemen yanlarındaki masaya oturur, garsondan istediği gazeteyi açıp okur gibi yapar ve bu arada kadının gözleri vasıtasiyle anlaşmağa gayret ederdi. İşler yolunda gitti mi hemen gazetenin bir ucuna "Yarın saat 17 de Cavour sokağında No: 17 de... v.s." teranesini karalayıp, okuyup bitirmiş gibi gazeteyi masanın üzerine bırakır ve kadının kocasından masanın üzerindeki gazeteyi istemesini beklerdi. Kocalar, ekseriyetle, umumi yerlerde karılarına karşı nazik olduklarından bu istek derhal yerine getirilirdi.

İşte böyle bir adam olan Guglielmo, bir gün arkadaşiyle bindiği banliyö treninde biri genç diğeri yaşlı iki kadının karşısına oturdu. Genci sarı saçlı, çakır gözlü ve çok şeker bir şeydi. Guglielmo, derhal bu sarışın kızla ahbap olmanın çaresini araştırdı. Bu iş pek kolay olmayacaktı. Zira, yanındaki kayınana suratlı, kadın gözlerini kendisine dikmiş bütün dikkatiyle bakıyordu. Tren kalabalık olmadığından, bir fırsatını bulup sarışın dilberin cebine üç beş satırlık bir mektup atmasına imkân yoktu. Mahut gazete numarasını yapacak bir vaziyet de mevcut değildi. Yapacak bir şey vardı: O da, arkadaşı ile konuşuyormuş gibi yaparak karşısındakine vaziyeti ihaa etmekti. Derhal yüksek sesle arkadaşına anlatmağa başladı:

— Yahu bu kadar zamandır, elân şu benim apartımana bir kerecik olsun gelmedin. Bilsen ne kadar hoş yerdir. Tam manasiyle bir aşk yuvasıdır. Terasta oturacak bir çiftin o güzel manzara karşısında kendinden geçmemesine imkân yoktur. Bilirsin güzel kadın için canımı dahi veririm. Kadınlar ise, bu güzel yer için herşeylerini verecekler. Pek uzak bir yerde de değildir. Cavour sokağı No: 17. Telefonu da var 73871....

Guglielmo bir yandan yüksek sesle arkadaşına anlatıyor bir yandan da karşısındakine ateşli nazarlarla bakıyordu.

— Yarın öğle yemeğine, dünyanın en güzel kadınını, bekliyorum. Eğer gelirse bana dünyayı bağışlamış olacaktır.

Sarışın taze ile yanındaki yaşlı kadın dikkatle kendisine bakıyordu. Son istasyona gelince hep birden kalktılar. Guglielmo da son bir defa daha:

— Azizim göreceksin yarın öğle yemeğine dünyanın en güzel kadınını bekliyeceğim; dedi.

Hakikaten ertesi gün tam saat 12 de Cavour sokağındaki 17 numaralı evin kapısı çalındı. Guglielmo'nun kalbi duracak gibi olmuştu. Hemen kapıyı açmağa koştu. Kapının açılması ile birlikte içeri yuvarlanmış gibi birisi girdi ve kendisine toplamasına vakit kalmadan iki tonluluk kol Guglielmo'yu kucakladı. Gelen, trendeki sarışın kızın yanındaki kayınana tavırlı hatundu. Ateşli dudaklariyle Guglielmo'yu yanaklarından öperken:

— Geleceğimi ummuyordun değil mi, şekerim, diyordu. Kibarlığına hayran oldum. Yeğenim olaçak o kızın dahi yanında yanıma yaklaşmaktan çekinden. Fakat sen deha "leb,, demeden ben "leblebiyi" yi anlamıştım. Adresi söylerken bütün dikkatimle hafızama nakşettim. İşte sevgilim şimdi kollarının arasındayım....

O günden beri, Guglielmo, yalnız olmayan kadınlara yanaşmıyor.

GÜCENİKLİK

(13. sayfadan devam)

aramağa başladı. Kudret Bey mahkemelere gittiği için her zaman yazıhanede bulunmuyor ve Nesrin konuşuyordu.

Bir gün, tatlı bir yaz sabahıydı. Nesrin epeyce durgun bir halde Kudret Beye bir gün evvelki telefon muhaveresinde kadının kendisine biraz hakaret ettiğini ve telefonda bir konuşma tesisine mâni olduğunu iddia ettiğini bildirdi.

— Beyefendi, dedi. Siz bekâr yaşadıkça böyle bir takım beyinsiz kadınlar elbette size musallat olacaklardır. Bu bayanın da sizin için pek büyük bir sıkıntı teşkil ettiğini görüyorum.

Kudret Bey hararetle:

— Evet, dedi. Öyle. Fakat gelin de siz benim yerimde olunuz ve evleniniz. Yeniden bir şey seçmesi kolay mı. Meselâ siz niçin evlenmiyorsunuz. O yavrucağa üvey de olsa bir baba lâzım değil mi? Niçin çalışmağa mecbur kalasınız.

Nesrin kıpkırmızıydı;

— Sizin gibi düşünerek bana talip olan var mı ki Kudret Bey.

— Meselâ ben talip olsaydım size?...

Nesrin başını iğdi. Avukat «Nasıl gelirse gelsin!» diye ağzından kaçırıvermişti. Genç kadın cevap vermeyince çok bozuldu:

— Size çok ağır ve bayağı mı geliyor Nesrin Hanımefendi? dedi.

Nesrin yaşlı gözlerini kaldırdı ve dudağının bükülüşünü eliyle kapatırken:

— Hayır, hayır, dedi. Çocuğu düşünüyorum. Bana «Anne Kudret Bey benim babam mı?» diye sık sık soruyor da bir türlü «Evet» diyip onu sevindiremiyordum da...

Avukat oturduğu yerde bir külçe haline gelmiş, mırıldanıyordu:

— Nesrin, Nesrin... Kızınıza evet diyeceksin değil mi bu akşam.

DALGACILAR

(6. Sayfadan devam)

olduğum para benim adeta cebimi yakar.

Beri taraftan karşıdaki firmanın nasıl bir iş yaptığını öğrenmeyi de çok merak ediyordum. Sonra acaba o sarışın kızın sesi de kendi gibi güzel miydi?

Maamafih meraklarımın hiç birini tatmin etmek kabil olmadı. Zira az sonra dairedeki işimden çıktım. Bir gün patron beni odasına çağırdı ve,

— "Sen patron olsan memurlarına sırf penceresinden dışarı bakanlar diye para verir misin?" diye sordu. Sonra elini can sıkıntısıyla sallıyarak ilâve etti: "Benim dalgacılara verilecek param yok!"

AŞK İHTİRASTIR

LARRİNİN BULUNDUĞU YERİ GÖREN İKİ AMERİKALI TAYYARECİ, KOMUTANLARININ YANINA ÇIKTILAR.

28/1

VALLAA.. KOMUTANIM.. BİR AMERİKALI SUBAY GÖRDÜM. ADININ ADANI BİLMİYORUM. HARİTADA 117 NUMARALI ATOL DİYE GÖSTERİYOR

PEKİ.. GİDİP ONU BULALIM..

JAPONLAR WUS-PU-HU KÖYÜNE HÜCUM EDECEKLERKEN KOMUTANLARI ALARM İŞARETİ VERDİ.

İKİ AMERİKAN TAYYARESİ.. GERİYE ÇEKİLİN

BU SIRADA LARRİ SAKLANDIĞI YERDEN ÇIKTI. DELİ GİBİ SUYA ATILDI.

HELLLOO.. BURALARDA NE ARIYORSUN,

ÇOCUKLAR BENİ KURTARIN..

GEÇ KALMIŞLARDI. AMERİKALILAR JAPONLARI GÖRMÜŞ VE ATEŞ AÇMIŞLARDI.

LARRİ İKİ AMERİKALININ YANINDA KÖYE GELDİ.

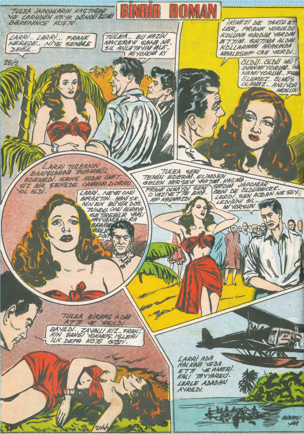
LARRİ HEYECAN İÇİNDE PİLOTUN BOYNUNA SARILDI.

TAM DÖRT AYDIR ~~BU~~ PİS MEMLEKETTE İŞSİZ GÜÇSÜZ MAHVOLDUM.

FENA İNSAN DEĞİLLER. BİR ARKADAŞIMA YARDIM. KAYBOLDU ZAVALLI..

İNŞALLAH ARTIK JAPON KALMAMIŞTIR..

206/1

BİNBİR ROMAN
TULEA JAPONLARIN KAÇTIĞINI VE LARRİNİN KÖYE DÖNDÜĞÜNÜ ÖĞRENİNCE KOŞTU.
LARRİ.. LARRİ... FRANK NEREDE.. NİYE SENİNLE DEĞİL..
28/2
TULEA.. BU HAZİN MACERAYI SANA NASIL ANLATAYIM BİLEMİYORUM Kİ
İKİMİZİ DE TAKİP ETTİLER, FRANK VURULDU. KOLUNA GİRDİM, YARDIM ETTİM. SIRTIMA ALDIM. KOLLARIMIN ARASINDA MAALESEF CAN VERDİ..
ÖLDÜ.. ÖLDÜ MÜ? İNANMIYORUM.. İNANMIYORUM.. FRANK ÖLEMEZ.. ÖLMÜŞ OLAMAZ.. ANLIYOR MUSUN?
LARRİ TULEANIN BAKIŞLARINA TAHAMMÜL EDEMEDİ. GENÇ KADIN ÜMİTSİZ BİR ŞEKİLDE ORMANA DOĞRU YOL ALDI.
LARRİ.. NEYE ONU BIRAKTIN.. HANİ SENİN EN BÜYÜK DOSTUNDU. ONU BURAYA GETİREBİLİR VAHŞİ HAYVANLARA
TULEA SENİ TEMİN EDERİM. ELİMDEN GELEN HERŞEYİ YAPTIM. KAÇMASAYDIM JAPONLAR BENİ DE ÖLDÜRECEKLERDİ. SEN ACIDAN NE SÖYLEDİĞİNİ BİLMİYORSUN.
FRANK OLSAYDI SENİ O VAZİYETTE BIRAKIP KAÇMAZDI.
TULEA BİRKAÇ ADIM ATTI VE YIKILDI.
BAYILDI.. ZAVALLI KIZ.. FRANKIN ŞANSI YOKMUŞ. İŞLERİ İLK DEFA KÖTÜ GİTTİ.
2064
LARRİ ADA HALKINA VEDA ETTİ VE AMERİKALI TAYYARECİLERLE ADADAN AYRILDI.
ARKASI VAR